

ning. Men der foregår jo også for tiden et arbejde med mere strukturelle emner. Der vil bl.a. ved kommuneforhandlingerne kunne udveksles synspunkter om den kommende reform af det kommunale tilskuds- og udligningssystem, som jo skal udmøntes oven på Finansieringsudvalgets arbejde, der har deadline i det tidlige efterår, og der vil også kunne udveksles synspunkter om omlægning af budget- og regnskabssystemet med henblik på at gøre omkostningen ved at producere den enkelte velfærdsydelse mere synlig. Initiativer vedrørende servicestrategi og udfordringsret vil også kunne fremlægges.

Så alt i alt er der mange emner at tage fat på, og også jeg imødeser de forestående forhandlinger med kommunerne og amtskommunerne, som er ganske væsentlige i bestræbelserne på at forny og videreudvikle det danske samfund.

Forhandling

Aage Frandsen (SF):

Det er selvfølgelig klart, at der er grænser for, hvor meget regeringen på indeværende tidspunkt kan sige om, hvad forhandlingerne ender med, og jo heller ikke nødvendigvis kan sige, hvad regeringen vil spille ud med. Men jeg håber, at vi, inden vi er færdige i dag, er lidt kloge- re end det, der lå fra de to ministres side.

Jeg vil også godt sige indledningsvis, at man jo skal passe lidt på med tal, og at man godt kan fremstille det, som om der er flere penge at gøre godt med, men der er jo også nogle udgifter, der automatisk stiger, plus at der er skattestop. Så uanset finansministerens tal, hvor der stadig væk var et råderum, kan vi jo ikke komme uden om, at målt i kroner og øre er der altså nogle penge, som amter og kommuner mister.

Det kan godt være, at de 500 mio. kr., som man vil give til kommuner, lyder godt, men set i forhold til, hvor mange penge kommunerne bruger i det hele taget og i den forbindelse også, hvor mange der bruges til ældreområdet, så er disse 500 mio. kr. jo ikke alverden.

Kl. 17.15

Når man så tager i betragtning, at regeringen har meldt ud til kommunerne, at der er en budgetoverskridelse på 1 mia. kr., og at de skal se at få nedbragt den så meget som muligt – og selv om man ikke når hele milliarder i år, så går jeg ud fra, at det er regeringens mening, at man skal nå milliarder på sigt, det vil formentlig sige i

2003 – vil det sige, at man har givet 500 mio. kr., men man tager til gengæld 1 mia. kr.

Hvis man ser tilsvarende på det for amternes vedkommende, må det jo også være sådan, at uanset man giver 1,5 mia. kr., så henter man også nogle penge, og jeg har forstået, at det er godt og vel 250 mio. kr., man allerede har fået amterne til at skære ned, fordi det er noget, regeringen har forlangt i en forhandling. Hvis man ser på, hvad den tidligere regering gjorde på sigt, må man sige, at uanset man giver 1,5 mia. kr. et år til amterne til sygehusene, så vil det være mindre end det, den daværende regering gav til sygehusområdet i gennemsnit over de foregående 8-9 år. Så altså fremstillingen af, at man giver noget, i forhold til hvordan virkelighedens verden er, er ikke reel, fordi man altså tilsvarende tager nogle penge.

Regeringen har jo så valgt at prioritere sygehusområdet, ved at der er nogle bestemte sygdomme, hvor ventelisterne skal ned, og man har valgt at prioritere de gamles forhold. Det kan være udmærket, men det betyder jo så, at kommuner og amter må regne med, at der kommer nedskæringer på andre områder, for ellers hænger det jo ikke sammen. Amternes og kommunernes økonomi kan ikke hænge sammen.

I den forbindelse er det jo klart, at regeringens skattestop også kommer til at virke snærende på kommuners og amters muligheder. Man kan godt sige, som indenrigsministeren gør, at nu har de fået nogle frihedsgrader, men det er jo altså en frihed med en mere begrænset økonomi, plus at de er tvunget til nogle bestemte ting.

Det, vi ser for os, som også vores folk i kommunerne siger, er, at man vil se, at det går ud over boligbyggeriet, det er allerede meldt ud, nogle steder siger man, at det går ud over folkeskolen, til trods for at regeringen siger, det er noget, den prioriterer. Nogle steder siger man, at det klart vil gå ud over det sociale område, ikke mindst de socialt belastede unge, det vil måske gå ud over voldsramte kvinder, det vil gå ud over de psykisk syge.

På sundhedsområdet prioriterer man nogle bestemte ting, men der er så andre sygdomme, man kan risikere bliver skubbet hen, og der bliver så tale om ventelister. Der kan blive tale om, at det bliver de medicinske patienter, og der kan blive tale om, at det bliver de psykisk syge.

Så der er jo tale om en prioritering, hvor regeringen siger, at amter og kommuner skal gøre sådan og sådan, og det kan så risikere at gå ud